

ΣΤΑΥΡΟΣ.

— Ἦθελα σταυρός σου
Νάμουν— τί καλό!—
Τὸν χιονολαιμὸ σου
Νὰ γλυκοφιλῶ.

Κι' ἂν ἡ ἀλυσίδα
Κάποτε κοπῆ,
Νὰ γλυστρῶ μ' ἐλπίδα
Ἵστά ζεστά! — «Ντροπή!»

— Τί! . . . ντροπή, Κυρία,
Εἶπες; Ἵσὲ καλό! . . .
Καὶ ποῖός εἶν' αἰτία,
Σὲ παρακαλῶ;

Πετεινός.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ.

III

Γεμάτη εὐθυμία μιά νύχτα χόρευε.
— Δὲν ἤμουνα σιμά της— ὄλο ρητόρευε,
Γελοῦσε μὲ τὸν ἕνα, μὲ ἄλλον μάλωνε,
Κ' ἐτρέλλαινε καθένα, μικρὸ μεγάλωνε.

Μονάχη μιά στιγμούλα τὴν ἐξεχάσανε·
Σὰν νὰ ποθοῦσε κάτι, σὰ νὰ ξανάσανε,
Ἵμέσως ἴς τ' ἀνθισμένα τὰ μαγουλάκια της
Δυὸ δάκρυα κυλίσαν ἀπ' τὰ ματάκια της.

Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο· ἦταν' γιὰ μένανε·
Γλεντάτε, δὲ ζηλεύω τώρα κανένανε·
Ἵς ἐσὰς ἂν ἔχει δείξει πλούτη λαμπρότερα,
Τὰ δυὸ της διαμαντάκια εἶν' ἀκριβώτερα.

IV

— Τραγοῦδι' ἀποκρηάτικα κι' αὐτὰ νὰ ποῦμε τάχα
Π' ὄλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου μᾶς κοπανοῦν μονάχα!
Σὰ μεθυσμένος ποῦ κινᾷ ἴς τὸ σπῆτί του νὰ πάη
Καὶ πάλι ἴς τὸ κρασί γυρνᾷ χωρὶς νὰ τὸ νογᾷ.

— Ἵπ' τὸ κακό μου, Κύριοι, θὰ πέσω νὰ πεθάνω
Ποῦ χάνω τοὺς ἐπαίνους σας... μὰ πάντα σὰς ξεχάνω
Ἵσταν γιὰ στίχους ἴς τὸ χαρτί τὴν πένα μου σιμώνω,
Κι' οἱ ἀναγνώσται μου θαρρῶ αὐτὴ πῶς εἶνε μόνο.

— Μὰ τότε τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ταῖς στήλαις τί ταῖς
[πιάνεις;

Δὲν τᾶστελνες χειρόγραφα ἴς αὐτὴ, χαρὰ ἴς ἐσένα;
— Ἵρχετε δίκην, Κύριοι, ἀλλὰ, καταλαμβάνεις
Μὲ πρὸ πολλῆ εὐχαρίστησι τὰ βλέπει τυπωμένα.

Κοχτήης.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ.

Εἶνε ὁ χάρτης δάπεδον αἰθούσης,
Κ' οἱ στίχοι εἰς χορὸν πετώντα ζεύγη
Ἵπὶ τοῦ χάρτου στροβιλιζουσι.
Ἵρχεται ἐν, ἐνῶ τὸ ἄλλο φεύγει . . .
Ἵλλ' ὅμως πάντα κανονίζουσι
Τὸ βῆμα των πρὸς τὸν ρυθμὸν τῆς μουσῆς.

Χάρτην στιλπνὸν τίς σ' εἶπε νῦν νὰ δώσης
Ἵνῶ... ὦ νά! λευκὴν οὐρὰν πατήσας
Εἰς *καβαλλίερος* μου κρημνίζεται,
Γονυπετεῖ τὴν *γτάμαρ* του κρατήσας...
Πλὴν διὰ τοῦτο δὲν ζαλίζεται·
Αἰ μὴ δὲν ἔχει ὁ χορὸς καὶ πτώσεις;
Ἵράχνη.

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ.

Ἵν μου Ἵπῃ κανεῖς
Πῶς μὲ λησμονεῖς,
Ἵἂν' αὐτὸ γιὰ μένα
Δυὸ φοραῖς χαμός·
Μιὰ ὁ ξεχαμὸς,
Κι' ἄλλη μιὰ τὰ ξένα

Κι' ἂν μου Ἵπῃ κανεῖς
ἽΟτι μὲ πονεῖς,
ἽΟτι μ' ἐνθυμεῖσαι,
Πάλι συμφορά!
Ποῦ γιὰ μὲ χαρὰ,
ἽΟπου σὺ δὲν εἶσαι;

Εἶτε λησμονεῖς,
Εἶτε μὲ πονεῖς,
Εἶμαι μακρυὰ σου . . .
Πότε θὰ νὰ Ἵρθῶ,
Κι' Ἵ λησμονηθῶ,
Νᾶμαι κἂν σιμά σου.

Σπάρος.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

νεωτάτων μπαστουνίων, λαιμοδετών, μύρων
καὶ ἀρωματικῶν σαπῶνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

νεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

τοῦ κ. **Λεοῦση**

Κατὰ τὴν Ἵδδὸν Σταδίου ἀρτικρὸ τοῦ Βα-
σιλικῆ Σταύλου.